

“A Catalunya, només 60 persones gaudim de la figura de l’assistent personal, que em permet fer una vida normal. Sóc una privilegiada!”

Tots aquests anys la vostra vida ha anat molt lligada a l’associació Apindep.

L. Jo sempre hi he estat vinculada, com a fundadora, des de la Junta, com a coordinadora de les activitats de lleure. Hem volgut que els nostres fills fessin el mateix que els altres: casals d’estiu, extraescolars, colònies, sortida a esquiar... Han fet més coses potser que altres nens sense dificultats, sempre amb els nois i noies del poble [Santa Eulàlia de Ronçana] sense diversitat funcional. Sempre amb l’afany d’integrar, sense excloure’ls, d’obrir-los a la societat.

M. Des de petita, ha estat el meu grup de referència, sempre dic que és casa meva. Sempre m’hi he mostrat tal com sóc.

Ara treballes a les oficines de la cooperativa.

Sí, el 2007 hi vaig fer pràctiques i el 2011 començo a les oficines, traduint i corregint textos. Som 30 treballadors (8 amb diversitat funcional) i tenim 58 usuaris. Jo, al mateix temps, sóc usuària del centre, dels serveis de fisioteràpia.

Parla’ns de la feina que fa la cooperativa.

M. Té dues grans macrolínies: el servei terapèutic (fisioteràpia, psicologia, logopèdia, reeducació, psicomotricitat) i el transport especial a les escoles. Altres activitats són la confecció de paneres i detalls d’empresa per Nadal, horticultura amb pagesos de la zona, la recollida d’oli als centres escolars per reciclar-lo (Olinet), es fan àpats per a persones grans del poble d’acord amb els serveis socials –ara mateix s’estan repartint 270 menús al mes–, també portem la cantina de l’institut de la Vall del Tenes, que és al costat mateix del nostre centre... Els usuaris també van a fer activitats de dinamització a les residències d’avis, van a la biblioteca dos cops per setmana...

L. Una cosa bonica d’aquest centre ocupacional és que les persones usuàries participen en totes les línies d’activitat, acompanyant els monitors a repartir els dinars als avis, fent les paneres... Segons l’ordenament, no tindrien per què fer res, només van a ocupar el temps, perquè la societat els considera no productius, però aquí no és així.

M. Els usuaris de la cooperativa tenen entre 16 i 60 anys; la majoria provenen d’educació especial i

tenen diversitat funcional física, psíquica, conductual o pluridiscapacitat. Alguns no hi veuen, no hi senten, no parlen, per comunicar-se tenen un codi molt restringit que només entenen els educadors. Són persones que necessiten molt suport i ajuda. I estan molt contents de venir: quan al cap de setmana no hi ha centre, s’ho passen fatal...

T’agrada treballar-hi?

M. Estic molt contenta, per dues coses: faig el que m’agrada, traducció i correcció, i segon, perquè ho faig a casa meva. He col·laborat també en la redacció de projectes. El darrer, un de fisioteràpia en què vam estar treballant, colze a colze, amb el coordinador durant un mes i mig.

Però això no és l’únic que fas.

L. La Marta no para! Està a la junta d’ECOM Barcelona i a la confederació de Catalunya [moviment associatiu integrat per organitzacions de persones amb discapacitat física]. Un cop al mes, mínim, té reunions a Barcelona, sempre hi va amb l’assistent.

M. La figura d’assistent personal, prevista en la llei de dependència, només la gaudim 60 persones a Catalunya. Sóc una privilegiada! Sense aquest recurs, jo no em podria aixecar del llit, vestir-me, menjar, anar a treballar... És el que em permet ser una ciutadana de ple dret, fer una vida normal.

L. La Marta fa coses que em semblen tan maques! Un cop al mes es troba amb dones a Barcelona en un grup de treball sobre vulnerabilitat i diversitat funcional. Amb ECOM tiren endavant el projecte “Fes el pas” a la vida independent, per ser tu que portis la teva vida, amb assistents personals. Aquestes festes han exposat una mostra fotogràfica al Palau Robert, a Barcelona, sobre vida independent, i la Marta també hi ha participat.

Què t’agradaria que passés aquest any tot just estrenat?

M. Vull continuar amb el que estic fent. A curt termini voldria anar a viure sola, amb algun assistent personal que m’ajudés, però no al 2016, perquè no tinc prou ingressos per mantenir-me. Tinc molts companys de projectes que estan vivint sols. Sobretot, continuar lluitant pels drets del col·lectiu, individuals i de grup, i que se’ns deixi ser el més proactius possible.

De cara al nou any, la Marta es proposa seguir lluitant pels drets individuals i col·lectius de les persones amb diversitat funcional